

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 155/2017-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti [REDACTED] [REDACTED] zastúpenej Advokátskou kanceláriou NIŽNÍK & Partners, s. r. o., Skladná 38, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Roman Nižník, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 P 110/2013 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 P 110/2013 porušené boli.

2. Okresnému súdu Košice I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 22 P 110/2013 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice I j e p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ], trovy konania v sume 303,16 € (slovom tristotri eur a šesťnásť centov) na účet jej právnej zástupkyne Advokátskej kancelárie NIŽNÍK & Partners, s. r. o., Skladná 38, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 155/2017 z 21. marca 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie časť sťažnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „navrhovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 P 110/2013. Vo zvyšnej časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre neprípustnosť.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 9. augusta 2013 okresnému súdu „návrh na úpravu práv a povinností k maloletým deťom spolu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia“.

3. Sťažovateľka okrem podrobného opisu doterajšieho priebehu napadnutého konania a argumentácie, ktorou poukázala na prieťahy v konaní, ktoré podľa jej názoru postupom v napadnutom konaní spôsobil okresný súd, uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo napadnuté konanie právoplatne skončené, a preto navrhuje, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň tiež požadovala prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov a priznať jej finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a úhradu trov konania.

4. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. 1 SprV/6/2017 doručeným ústavnému súdu 19. januára 2017, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„... Po právnej stránke predmetná vec nie je zložitá. Určitý stupeň zložitosti predstavuje skutková stránka veci.

Súd od začatia konania do meritórneho rozhodnutia postupoval vo veci sústredene a bez zbytočných prieťahov.

Celkovú dĺžku konania ovplyvnili samotní účastníci konania. Navrhovateľka predložila súdu dvakrát návrh na nariadenie predbežného opatrenia, o ktorom musel súd rozhodnúť a proti každému rozhodnutiu súdu navrhovateľka podala odvolanie a spis bol predkladaný na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Krajský súd v oboch prípadoch potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Odporca sa dvakrát nedostavil na pojednávanie, čím taktiež spôsobil zbytočné predĺženie konania.

Od 19.8.2015 do 27.5.2016 bolo konanie prerušené.

Na základe vyššie uvedeného postupu súdu mám za to, že sťažnosť nie je dôvodná...“

5. Sťažovateľka k vyjadreniu okresného súdu k sťažnosti stanovisko nezaujala.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

7. Ústavný súd zo sťažnosti a zapožičaného súdneho spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 22 P 110/2013 zistil, že priebeh napadnutého konania bol takýto:

- 9. august 2013 – okresnému súdu bol doručený návrh sťažovateľky na úpravu práv a povinností voči maloletým deťom spolu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia,
- 13. august 2013 – okresný súd uznesením návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol, pričom po podaní odvolania sťažovateľkou okresný súd predložil súdny spis Krajskému súdu v Košiciach (ďalej iba „krajský súd“) 10. októbra 2013, ktorý uznesením z 21. októbra 2013 napadnuté uznesenie okresného súdu z 13. augusta 2013 potvrdil a súdny spis vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu 25. októbra 2013,
- 4. december 2013 – okresný súd prípisom vyzval odporcu, aby oznámil, kde sa v súčasnosti nachádza mal. [REDAKOVANÉ],
- 5. máj 2014 – súdny spis bol pridelený zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ],
- 16. jún 2014 – okresný súd uznesením ustanovil Úrad práce sociálnych vecí a rodiny Košice, pracovisko Košice I, za opatrovníka mal. detí [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ],
- 1. august 2014 – okresnému súdu bol doručený druhý návrh sťažovateľky na vydanie predbežného opatrenia,
- 19. august 2014 – okresný súd uznesením návrh na nariadenie predbežného opatrenia znovu zamietol, proti čomu sa sťažovateľka podaním doručeným okresnému súdu 6. septembra 2014 odvolala,
- 28. november 2014 – súdny spis bol predložený krajskému súdu,

- 11. december 2014 – krajský súd uznesením potvrdil správnosť uznesenia okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľky na vydanie predbežného opatrenia; súdny spis bol vrátený okresnému súdu 15. decembra 2014,
- 27. február 2015 – okresnému súdu bolo doručené podanie odporcu, ktorým navrhuje preveriť možnosť prerušenia konania z dôvodu, že paralelne už prebieha konanie o rozvod manželov (prekážka začatého konania),
- 6. marec 2015 – okresný súd pojednávanie odročil na neurčito s tým, že zistí, „v akom štádiu je konanie 11 P 113/2013 a či tu je dôvod na prerušenie tohto konania“,
- 19. august 2015 – okresný súd uznesením vylúčil návrh plnoletého [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], na určenie výživného na samostatné konanie a konanie o úpravu rodičovských práv voči mal. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] prerušil do právoplatného rozhodnutia súdu o rozvode manželstva účastníkov konania Okresného súdu Košice I sp. zn. 11 P 113/2013 (!), výrok II nadobudol právoplatnosť 17. novembra 2015,
- 29. marec 2016 – pokyn zákonnej sudkyne na založenie fotokópie znaleckého posudku zo súdneho spisu sp. zn. 11 P 113/2013,
- 25. apríl 2016 – okresný súd nariadil pojednávanie na 27. máj 2016,
- 27. máj 2016 – okresnému súdu bolo doručené čiastočné späťvzatie návrhu sťažovateľky týkajúce sa [REDAKOVANÉ] v súvislosti s dosiahnutím plnoletosti a úpravy styku s mal. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] „na čas do rozvodu manželstva“,
- 27. máj 2016 – okresný súd na pojednávaní uznesením rozhodol, že pokračuje v prerušenom konaní, a ďalším uznesením odročil pojednávanie na 4. august 2016 pre účely doplnenia dokazovania,
- 28. júl 2016 – okresnému súdu bolo doručené podanie odporcu, v ktorom upovedomuje konajúci súd o tom, že proti výrokom okresného súdu o zverení mal. detí do osobnej starostlivosti sťažovateľky a proti výroku o styku otca s maloletými deťmi v konaní o rozvod manželstva (vedenom pod sp. zn. 11 P 113/2013) podal v zákonnej lehote odvolanie,
- 4. august 2016 – okresný súd na pojednávaní vyhlásil rozsudok, proti ktorému podali odvolanie sťažovateľka aj odporca, pričom súdny spis okresného súdu spolu s odvolaniami bol predložený krajskému súdu 20. decembra 2016, ktorý dosiaľ o veci nerozhodol.

III.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

10. Sťažovateľka zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

11. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

13. Pokiaľ ústavný súd v ďalšom texte poukazuje na Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), ide o znenie platné do 1. júla 2016.

14. Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

15. Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

16. Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, a z § 119 ods. 4 OSP, ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, keď sa bude konať nové pojednávanie, a dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

18. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom tvorí bežnú súčasť

agendy všeobecných súdov a v zásade ho nemožno hodnotiť po stránke právnej ani skutkovej ako zložité, čo sa vzťahuje aj na napadnuté konanie.

19. Správanie sťažovateľky ako účastníčky súdneho konania je druhým kritériom pri rozhodovaní, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods.1 dohovoru.

20. Ústavný súd poukazuje na právo sťažovateľky využiť všetky procesné prostriedky na obhajobu svojich práv a oprávnených záujmov, ako aj záujmov maloletých detí v danej veci vzťahujúcich sa na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k jej neplnoletými deťmi bez toho, aby uvedený postup v súvislosti s priet'ahmi v konaní bol pripísaný na jej ťarchu. Uvedené konštatovanie sa vzťahuje aj na sťažovateľkine neúspešné návrhy na vydanie predbežného opatrenia, pričom v tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že uvedená skutočnosť ovplyvnila celkovú dĺžku napadnutého konania len v zanedbateľnom rozsahu. V prípade rozhodovania o prvom návrhu na vydanie predbežného opatrenia a následnom rozhodnutí krajského súdu o podanom odvolaní bol súdny spis okresnému súdu krajským súdom vrátený po 15 dňoch od jeho predloženia a v druhom prípade rozhodovania o návrhu na vydanie predbežného opatrenia bol súdny spis krajským súdom okresnému súdu vrátený už po 17 dňoch od jeho predloženia.

21. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní.

22. Ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že vzhľadom na citlivosť konaní vo veciach starostlivosti o maloletých, čo sa týka aj predmetnej veci, je potrebné, aby všeobecné súdy pristupovali k zabezpečeniu plynulosti priebehu, efektívnosti a najmä rýchlosti týchto konaní s mimoriadnou zodpovednosťou.

23. Ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu okresného súdu zo sťažnosti a z vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti zistil v priebehu napadnutého konania dve výrazné obdobia nečinnosti:

- od 4. decembra 2013 do zaslania, kedy okresný súd vyzval odporcu na oznámenie pobytu jedného z detí, do 16. júna 2014, kedy po zmene sudcu vydal uznesenie o ustanovení opatrovníka, v rozsahu viac ako 6 mesiacov a

- od pojednávania nariadeného na 6. marec 2015 do 19. augusta 2015, kedy okresný súd v rozpore so zásadami konania o výkone práv a povinností rodičov k maloletým deťom neprípustne prerušil napadnuté konanie do právoplatného rozhodnutia súdu o rozvode manželstva rodičov maloletých detí, v rozsahu viac ako 5 mesiacov.

24. Vzhľadom na náročnosť nastavených kritérií na posudzovanie konaní o úprave výkonu rodičovských práv a povinností ústavný súd okrem uvedenej nečinnosti vyhodnotil aj postup okresného súdu v napadnutom konaní ako neefektívny, keď okresný súd v danej veci konal nielen v rozpore s princípom procesnej ekonómie, ale aj v rozpore so zásadami nesporového, resp. od 1. júla 2016 mimosporového konania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých (§ 175 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, resp. § 111 a nasl. Civilného mimosporového poriadku). Konanie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností na čas do rozvodu [§ 36 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rodine“)] a na čas po rozvode (§ 24 zákona o rodine) sú dve samostatné konania, pričom za splnenia zákonných podmienok ustanovených v § 36 ods. 1 zákona o rodine (rodičia maloletých detí spolu nežijú a o úprave výkonu rodičovských práv a povinností sa nedohodli) je na mieste upraviť v prvom rade výkon týchto práv a povinností na čas do rozvodu manželstva rodičov bez ohľadu na to, v akom poradí boli podané oba návrhy. Rozhodnutia v týchto veciach sú na sebe nezávislé a v konečnom dôsledku, napr. pre zmenu pomerov, ani nemusia byť rovnaké. Pre konanie o rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode môže byť významné konanie o úprave výkonu týchto práv na čas do rozvodu, nie naopak, pričom dôkazy z rozvodového konania (napr. znalecký posudok) mohol okresný súd použiť aj bez prerušovania konania. Ústavný preto súd považuje za neodôvodnené, aby sťažnosťou

napadnuté konanie v tejto citlivej veci nebolo dosiaľ právoplatne skončené ani po viac ako 3 rokoch od jeho začatia.

25. Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre poukázal na to, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna, resp. nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

26. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj k porušeniu jej práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

27. Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní porušené boli, prikázal mu, aby v záujme zavŕšenia ochrany označených práv vo veci konal bez zbytočných prietáhov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka nachádza.

28. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

29. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľka domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne

o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

30. Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukazuje najmä na to, že v dôsledku prietahov zavinených postupom okresného súdu sa vo vzťahu k svojim maloletým deťom nachádza v stave právnej neistoty.

31. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

32. Vzhľadom na okolnosti a najmä citlivosť danej veci ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 500 €, ktoré považoval za primerané vzhľadom k doterajšiemu priebehu napadnutého konania a aktuálnemu stavu veci.

33. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní o jej sťažnosti Advokátskou kanceláriou NIŽNÍK & Partners, s. r. o., Skladná 38, Košice. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

34. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2015, ktorá bola 858 €.

35. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 143 €, t. j. spolu 286 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 8,58 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 303,16 €.

36. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

37. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2017